

G

1. číslo
březen

Rozhovor s panem ředitelem

Zeptali jsme se pana ředitele, zda patří ananas na pizzu a jaké jsou plány do nového roku.

Rozhovor s paní učitelkou Lukšovou

Zjistili jsme, co vlastně pro paní učitelku hudební výchovy znamená hudba, či na co je v životě nejvíce pyšná. Pravý smysl hudby naleznete na straně 6.

Karneval v Riu de Janeiru

Obrovská akce, při níž se hlavní město Brazílie halí do masek.

Milý čtenáři,

právě držíš v rukou první číslo našeho školního časopisu s poněkud krátkým názvem G. Proč zrovna G? Protože G je rozmanité. G je vším. A přesně to vystihuje tento časopis.

Hned ze startu se musíme přiznat, že nebude ani deníkem, ani týdeníkem a zřejmě dokonce ani měsíčníkem. Bude to občasník. Nicméně již teď můžeme prozradit, že na další číslo se můžete těšit již v dubnu. Dobře, možná v květnu. V tomto čísle naleznete dva rozhovory. První je s panem ředitelem a druhý s paní učitelkou Bárou Lukšovou. A dále se zde dočtete o všem od Mozarta až po karneval v Riu de Janeiru.

A pokud tato slova čte někdo, kdo už nyní ví, že by také rád něčím přispěl (a to ať už jste nebo nejste studentem), neváhejte a zašlete váš článek na g.redakce@gmail.com. Dveře redakce jsou totiž vždycky otevřeny.

Příjemné čtení.
redakce

Rozhovor s ředitelem Miroslavem Bialoňem

Budte k sobě ohleduplní a taktní, má to smysl

Co plánujete v tomto roce a jaké máte plány do budoucna?	Jaká byla vaše studentská léta?
V letošním roce bych chtěl ve škole rekonstruovat odbornou učebnu informatiky v místnosti č. 316 a pořídit tam 26 zcela nových PC. V průběhu hlavních prázdnin bych ještě chtěl stihnout rekonstrukci sprch u tělocvičny. Celkové finanční náklady na obě akce předpokládám na více než jeden milion korun.	Myslím, že hezká. Studoval jsem orlovské gymnázium, byli jsme sportovně založená třída, takže jsme měli i třídní fotbalové mužstvo. Scházeli jsme se i mimo školu na různých akcích. Na vysoké škole jsem se často účastnil různých soutěží z oblasti dějin.
Jakou jste vystudoval základní, střední a vysokou školu?	
Základní školu jsem absolvoval v Orlové-Lutyni, vysokou v Ostravě, kde jsem studoval obor čeština/dějepis a posléze dálkově i speciální pedagogiku a výchovné poradenství.	
Pracoval jste i někde jinde než na této škole? Popřípadě kde?	
Vystřídal jsem řadu profesí. Pracoval jsem např. na Dole 1. Máj v Karviné, po vystudování vysoké školy jsem byl učitelem na ZŠ v Orlové, poté na Vojenském učilišti v Martině, pak jsem byl zaměstnán ve vědeckém ústavu tehdejší Československé akademie věd, poté jsem působil jako učitel na havířovském gymnáziu, posléze na Integrované střední škole v Karviné také jako učitel. Pak jsem uspěl v konkurzním řízení na místo školního inspektora, kde jsem působil více než 6 let v různých funkcích v rámci České školní inspekce. Od ledna 2004 jsem ředitelem bohumínského gymnázia.	
Co obnáší práce ředitele školy?	
Je to práce manažerská. Ředitel je za vše zodpovědný, zabezpečuje celý provoz, stará se o personální otázky, ale také o hospodářské záležitosti a ekonomiku (energie, plyn, voda, odvoz odpadu, péče o školní majetek) apod. Kromě toho i učí a jedná se sociálními partnery školy, úřady atd.	

Když se chci stát ředitelem/kou, co proto musím udělat?	Kdybyste si měl znovu vybrat povolání co byste si vybral? Chtěl byste být znovu ředitelem?
Vystudovat vysokou školu a působit jako učitel zhruba 5 let. Poté se přihlásit do výběrového řízení a uspět v něm.	Určitě bych si znovu vybral učitelské povolání. Jestli bych chtěl být znovu ředitelem, opravdu nevím, vždy záleží na okolnostech a momentální situaci.
V čem si myslíte, že je naše škola výjimečná oproti jiným školám?	S čím nejtěžším jste se jako ředitel musel setkat?
Jsmo poměrně malá škola, co se týče počtu současných studentů, takže jsem se vždy snažil, abychom měli pěkné rodinné prostředí, aby se nám všem v prostorách gymnázia dobře působilo, a aby vyučující a žáci byli navzájem partnery.	Asi před deseti lety nastal prudký pokles počtu žáků, kteří opouštěli základní školu, takže jsme se z původně 16 třídní školy zmenšili na 12 třídní. S tím souvisel i pokles počtu zaměstnanců asi o deset. To bylo z hlediska řízení lidí velmi obtížné.
Proč učíte zrovna dějepis, co vás na tom baví a jaké jiné předměty jste ještě učil?	Jak se podle vás změnili studenti za dobu, kterou působíte ve školství?
Protože jsem ho vystudoval. Učil jsem i češtinu a základy společenských věd, ale protože mám jako ředitel povinnost odučit týdně dvě hodiny, učím dějepis. Je to zajímavá vědní disciplína, každý by měl znát své kořeny.	Začal jsem učit před téměř 40 lety. Tehdy nebyl internet, nebyly počítače, telefony, pouze pevné linky. Žáci se vesměs připravovali pouze z učebnic, případně z textů, které jim poskytl vyučující. Nebyli tolik rozptýlováni vnějším světem, takže v tomto smyslu to měli jednodušší.
Jaké jsou vaše záliby/koníčky?	
Když mám čas tak četba, případně práce kolem domu a na zahradě. Občas návštěva nějakých kulturních či sportovních akcí. Rád navštěvuji termální koupaliště na Slovensku. Také mám rád procházky nebo sledování české meziválečné filmové tvorby.	

Kolika jazyky mluvíte?	Jakou posloucháte hudbu?
Ve škole jsem se učil rusky (dokonce jsem z toho maturoval) a německy, celé 4 roky jsme na gymnáziu měli latinu. Rusky jsem už po maturitě nikdy neměl příležitost mluvit, německy se domluví.	Když jedu autem, tak písničky z rádia Impuls. Jinak nemám na poslech moc času.
Sledujete seriály? Jaký byste doporučil?	Plánujete nějakou dovolenou?
Seriály jsem sledoval, když jsem byl ve vašem věku. Dnes mi na to nějak nezbyvá čas a také se obávám, že úroveň dnešních seriálů je mnohdy velmi slabá. Neznám je natolik, abych je mohl doporučit.	Dovolenou zatím neplánuji, mám v létě spoustu povinností ve škole i v domácnosti, takže dovolenou mám vždy jen krátkodobou. Jezdím s manželkou na 3-4 dny na Slovensko, případně do Luhačovic.
Patří ananas na pizzu? Jaké je vaše oblíbené jídlo?	Slyšeli jsme, že máte zahrádku. Co na ní pěstujete?
Možná ano, mi nevadí, mám ho rád. Jím v zásadě všechno, nemám nějaké nejoblíbenější jídlo. Chutná mi svíčková i guláš, na Slovensku halušky.	O zahrádku se stará většinou moje manželka. Společně pěstujeme různou zeleninu, např. rajčata a brambory.
Máte rád zmrzlinu? Popřípadě jakou?	Co považujete za svůj největší úspěch?
Mám velmi rád vanilkovou.	Že mám fungující rodinu, hodnou a vzdělanou manželku a dvě úspěšné dcery.
Je něco, co byste vzkázal studentům?	
Učte se zodpovědně a připravujte se na život, abyste čas, který vám byl poskytnut, náležitě využili. Buďte k sobě ohleduplní a taktní, má to smysl.	

Děkujeme Vám za podnětný rozhovor.

Rozhovor s paní učitelkou Bárou Lukšovou

Nejsem moc chytrá, ale jsem talentovaná

Proč jste se stala učitelkou hudební výchovy a tělocviku? Jste s touto profesí spokojená a je podle vašich představ?

Tento obor jsem si vybrala, protože mě vždy zajímal a vím o něm, že mi jde. Protože jsem vždycky říkala: nejsem moc chytrá, ale jsem talentovaná. A určitě spokojená jsem, hudba mě provází celý život, a to co já sama umím, můžu předávat teď dětem tady. A to je přesně to, co mě baví.

Uvažovala jste někdy o změně povolání?

Jsem na téhle škole teprve druhým rokem. Takže zatím určitě nebyl pocit vyhoření, nebo pocit toho, že bych potřebovala něco změnit. Zatím jsem spokojená a doufám, že zbylých čtyřicet let to bude stejně.

Co byste ráda předala studentům?

Všeobecné znalosti o hudbě, nějaký přehled, ať má každý svůj názor a hudbě se věnoval. Nebo minimálně ať má hudbu jako součást svého každodenní života. Aby měli studenti povědomí o významných skladatelích, interpretech, nebo aby alespoň měli nějaké základní hudební poznatky. Určitě bych jim v hodinách chtěla předat to, aby je to jednoduše bavilo. Aby si neřekli, že hudebka byl předmět, do kterého jsme si chodili odpočinout, ale předmět, ve kterém jsme zpívali, tančili, hráli hry, hráli na nástroje...

Kdo vás ve vašem životě nejvíce podporuje?

Určitě moje mamka, která mě dostala na ZUŠku. Sama učí na prvním stupni, takže má za sebou jak základní uměleckou školu, tak i pedagogiku. Právě ona mě základní uměleckou školou provázela, takže je nejenom podporovatelem, ale i vzorem.

Od kolika let se věnujete hudbě?

Hrát na klavír jsem začala v první třídě, věnuji se mu tedy od šesti let. Zpěvu se věnuji od devíti let. A od té doby jsem v ZUŠce doted', kromě jedné asi pětileté pauzy, kdy jsem byla na vysoké škole, a pomáhám tam.

Co vám pomáhá zvládnout stresové situace? Doporučila byste něco proti stresu?

Asi právě hudba. Ať už to, že si doma pustím něco, co v těch hodinách třeba neposloucháme. Dále mi určitě pomáhá sport, ať už je to volejbal, nebo třeba posilování. Ale primárně mi pomáhá moje rodina, tj. můj muž, moji rodiče a lidé kolem mě. Proti stresu bych doporučila to, ať každý rozvíjí svůj koníček. A buďte slidmi, co vás mají rádi.

Na kolik nástrojů hrajete?

Na jaký bylo nejtěžší se naučit hrát?

Hraji na sedm hudebních nástrojů, tj. klavír, flétna, kytara, ukulele, violoncello, housle a kontrabas. Nejtěžší se bylo naučit hrát na klavír, protože to byl můj první nástroj, takže jsem se s tím musela spojit, s terminologií a podobně. Když jsem později dostala do rukou nový nástroj, byla jsem schopná se na něj naučit hrát sama, protože jsem už věděla, jak vše funguje.

Proč je podle Vás hudba důležitá?

Myslím si, že každý si v hudbě najde něco, co ho například uklidňuje, nebo naplňuje. Neznám člověka, který by si hudbu nepustil. Někdo si hudbu pouští k úklidu, někdo třeba ke sportu... Během něj je hudba hrozně důležitá, udává rytmus nebo vás třeba nabudí. Hudba je velmi důležitá skrze emoce.

Víme, že hrajete volejbal. Jak jste se k němu dostala?

Tady na gymnáziu. Chodila tady trenérka, u které jsem hrála několik let, a dělala nábor. Tak jsme se se spolužačkou přihlásily. Takže jsem s volejbalem začala až tady v prvéku na gymnáziu.

Jaké byly vaše první pocity, když jste se dozvěděla, že jste vyhrála Bohumínskou Superstar? Čekala jste to?

Nečekala jsem to, ale zpětně mi všichni říkali, že jsem to čekat musela, protože jsem tam byla nejstarší. Rozhodovalo se mezi mnou, a ještě jednou soutěžící, která z nás bude vítězka. A já, osmnáctiletá puberťačka, když jsem se to dozvěděla, tak jsem řekla něco ve stylu: What? Ale nečekala jsem to, tam chodí strašně talentovaní lidé, a já jsem tehdy byla úplně někde jinde, než jsem teďka.

Chtěla byste vyzkoušet i nějaké jiné sporty než volejbal?

Ted' už určitě ne.

Máte ještě nějaký jiný oblíbený sport?

Ve svém volnu si zajdu například na badminton, squash, nebo zaběhat, posilovat, zkrátka cokoliv. A skrze tělocviky s žáky vystřídám těch sportů plno. Ale že by byl nějaký, který by mě zajímal více než volejbal, tak to určitě ne. A i ten už je teď na jiné koleji, než býval kdysi.

Co vy a sbor?

Já jsem úplně v sedmém nebi. Strašně mě to baví a naplňuje. A vůbec mi nevádí, že mi například jedny noty trvají vytvořit třeba pět hodin. Baví mě i vymýšlení těch písniček, hlasů a pak ta realizace, protože když učíte talentované děti, tak je to úplně o něčem jiném. Navíc když vidím, že je to baví a chodí tam rádi.

Co ráda děláte ve svém volném čase?

Strašně ráda spím. Také ráda jím, ale nerada vařím. Miluji deskovky a hry obecně, třeba s rodinou, kamarády...

Jaké je vaše momentálně nejoblíbenější deskovka?

V poslední době asi Desítka a hospodské kvízy.

Čeho byste chtěla v budoucnu dosáhnout a jaký je váš sen?

Asi nemám ambiciózní sny skrz kariery, stěhování nebo tak. Mám spíše krátkodobé cíle, takže dodělat titul a zůstat tady. Pak každopádně mít rodinu, to je podle mě celoživotní cíl a náplň. Pak bych se ještě chtěla podívat do Ameriky, což mi snad skrz svatební cestu vyjde.

Na co jste v životě nejvíce pyšná?

Tak celkově na svého partnera a rodiče za to, čeho v životě dosáhli a jací jsou, za což si jich velmi vážím. A kdybych měla říct za sebe, tak na to, jak jsem se za posledních pět let posunula, za to, že jsem dospěla. Také jsem pyšná na to, jakou mám povahu, protože jak říká můj taťka, já se v životě neztratím.

Nejoblíbenější barva?

Já jsem blízhenec a mám plno vnitřních poruch. Nedokážu se v ničem rozhodovat, neumím určit jednu věc. Asi černá, bílá, šedá, takové ty neutrální barvy. Nemám ráda nic křiklavého.

Patří ananas na pizzu?

Samozřejmě. Není to nutnost, ale proč ho dávat pryč? A už jste měli pizzu s ananasem a broskví? To je úplně geniální. Tam je smetana, šunka, sýr, kuřecí maso, broskev a ananas.

Nejoblíbenější příchuť zmrzliny?

Moc nejím zmrzlinu, protože mě z ní pak studí zuby.

Nejoblíbenější jídlo?

Já mám oblíbených jídel... V poslední době si docela ujíždím na tvarůžcích. Miluju výrazné chutě a docela jsem si oblíbila asijská jídla, ale jedno oblíbené jídlo nevím. Já miluju jídlo, takže bych furt jedla.

Nejoblíbenější květina?

Taková, o kterou se nemusím moc starat a ani tak neumře.

Děkujeme Vám za zajímavý rozhovor.

Karneval v Riu de Janeiru

Rio de Janeiro je jedním z nejznámějších měst na světě, každoročně do něj zavítá mnoho turistů. Samotné Rio je velmi proslavené svými jedinečnými karnevaly. Smyslem celého karnevalu je přiblížit světu exotickou brazilskou kulturu.

Historie karnevalů zasahuje až do dob starých Řeků a Římanů, kteří slavili příchod

jara. Ve většině částech Evropy, včetně Portugalska nebo Španělska, si lidé vzali masky a tančili v ulicích. Portugalci jako první přivezli pojem karneval do Ria kolem roku 1850. Konání plesů a maškarních bálů bylo dovezeno z Paříže. Brazílie si po letech udělala verzi zcela jinou, kdy tance dostaly nádech africké a indiánské kultury. V ulicích byla slyšet velmi hlasitá hudba – slyšeli jste mazurky, polky, skotskou hudbu, či valčíky. Dnešní doba přinesla do ulic velké množství extravagantně oblečených tanečnic a tanečníků, tančících v rytmu samby. Zajímavostí je, že některé kostýmy váží i několik kilo. Říká se, že někteří tanečníci musí v kostýmech přespát, aby je bylo možné dokončit.

Každý rok se karneval pořádá v únoru, ovšem přípravy už začínají na podzim. Taneční školy samby pořádají důležité zkoušky, při kterých vyberou ty nejlepší studenty pro reprezentaci školy. Musí si vybrat téma, ušít kostýmy a zkusit po celý rok, aby uspěli v průvodu.

Karneval v Rio je symbol Brazílie a je považován za největší slavnost na světě. Je to akce plná euforie, hlasité hudby a zábavy. Začíná se korunovací krále tuku (Král Momo), kterému primátor města předloží velké stříbrné a zlaté klíče. Poté je již karneval všude, kam se podíváte – po restauracích, obchodech, ulicích a všech místech, která vedou po Rio. Nejdůležitější část karnevalu se odehrává na místě zvaném Sambodrom. Tento úsek je dlouhý asi 700 metrů a pojme 90 000 návštěvníků. Celá tato událost trvá šest dní. Vítěz karnevalu se vyhláší v den Popeleční středy, tento rok tedy připadá na 14. února.

Terezie Kvonná, 2.P

WOLFGANG AMADEUS MOZART

Mozarta a jeho hudbu známe všichni; každý z nás kupříkladu už určitě slyšel o Malé noční hudbě nebo o filmu Amadeus. Mozartův odkaz je stále velmi silný, a to i po více jak dvou a půl staletích. Dnes dokonce můžeme tvrdit, že za výdělky z prodeje produktů s tímto skladatelem by se dalo koupit celé Rakousko.

JAKÝ BYL ALE VLASTNĚ MOZARTŮV ŽIVOT?

Wolfgang Amadeus Mozart se narodil v Salcburku 27. ledna roku 1756. Byl nejmladší ze sedmi dětí, ale vyrůstal pouze se svoji starší sestrou Marií Annou, protože jeho další sourozenci zemřeli ještě dříve, než se narodil. Mozart by se nikdy nestal Mozartem, tak jak ho známe dnes, nebýt jeho otce, Leopolda, který byl rovněž hudebním skladatelem. Ten rozpoznal ve svých dětech obrovské hudební nadání; kupříkladu o svém synovi Wolfgangovi jednou řekl: „Wolfgang je zázrak, kterému Bůh dopustil, aby se narodil v Salcburku.“ Leopold Mozart obětoval výchově svého syna prakticky vše, včetně své vlastní kariéry. Později začal brát Wolfganga Mozarta a jeho sestru Marii Annu na evropská turné, kde je prezentoval tehdejší smetánce jako zázračné děti.

PROČ JE MOZART SPOJOVÁN S VÍDNÍ?

Mozart se ve Vídni usadil v roce 1781, do té doby byl zaměstnán jako dvorní skladatel v Salcburku. Rozhodnutí odejít do Vídně bylo zdrcující pro jeho vztahy s otcem, které již tehdy nebyly dobré. Mozartův otec mu vytýkal přílišné utrácení peněz, jeho rozmařilý způsob života, a dokonce i zavinění smrti své manželky, která se při jedné z cest s Wolfgangem nakazila tyfem a zemřela.

Mozartovi se ale ve Vídni dařilo. Rychle se proslavil a stal se ve Vídni doslova celebritou. Jeho melodie zněly na každém rohu; oblíbené byly mimo jiné jeho klavírní koncerty, kterých za život složil dvacet dva. Jeho příjmy rovněž výrazně vzrostly, jenže Mozart kvůli své povaze neustále utrácel, a tak se později dostával do dluhů.

Pokud jde o jeho osobní život, hned druhý rok po příchodu do Vídně se oženil s dcerou své bytné, Constanze Weberovou, se kterou měl celkem sedm dětí; dospělosti se ovšem dožili jen dva synové Karl Thomas a Franz Xaver, který zemřel v dospělosti v Karlových Varech. Bohužel ani jeden z nich neměl děti, a tak mezi námi už dnes žádný přímý potomek Mozarta není.

A CO MOZART A PRAHA?

V druhé polovině 80. let 18. století Mozartova sláva ve Vídni začala upadat, pro Vídeňany už zkrátka nebyl tak atraktivní. Jeho finanční situace se stala katastrofální. Mozart totiž vedl příliš nákladný život a nebyl schopen s penězi hospodařit. Právě v tomto období Mozartovu hudbu nejvíce obdivovali Pražané. Když Mozart předvedl ve Stavovském divadle svou operu Figarova svatba, která ve Vídni u císařského dvora neuspěla, v Praze zažila takový úspěch, že Mozart hned dostal objednávku na další operu Don Giovanni. Mozarta náklonnost Pražanů samozřejmě těšila a dodnes je známý jeho výrok: „Moji Pražané mi rozumějí.“

CO PŘEDCHÁZELO MOZARTOVĚ SMRTI?

V červenci roku 1791 si u Mozarta objednal neznámý zákazník zádušní mši Requiem (dnes se ví, že to s největší pravděpodobností byl německý hrabě Franz von Walsegg). Mozartova situace se už v té době zlepšovala a nabídku na zkomponování zádušní mše přijal. Nicméně na konci léta při jeho poslední návštěvě Prahy při premiéře opery La Clemenza di Tito už Mozart vypadal nemocně. Po návratu do Vídně se svěřil své ženě, že je přesvědčen o tom, že byl otráven a že tak Requiem vlastně píše pro sebe. Mozartův zdravotní stav se pak na konci listopadu náhle zhoršil a zemřel 5. prosince 1791 ve svém bytě ve Vídni. Requiem nedokončil. Moc se neví, že nakonec bylo dokončeno až jedním z jeho žáků. Dnes je již téměř jisté, že Mozart otráven nebyl, přesto je pravá příčina jeho smrti stále nejasná. Jako nejpravděpodobnější se jeví streptokoková infekce spojená se selháním ledvin.

V romantismu byla pověra o Mozartově smrti velmi oblíbená, nejvíce byl obviňován skladatel Antonio Salieri, který Mozartovi údajně záviděl jeho genialitu; nicméně tato fabulace je téměř jistě nepravdivá, neboť Mozart se Salierim byli přátelé a bylo dokonce objeveno jejich společné dílo.

Kvůli nedostatku financí byl Mozart ve Vídni pohřben do masového hrobu nejnižší třídy, který se nedochoval. Ovšem v Praze se po jeho smrti konala velká zádušní mše v kostele sv. Mikuláše na Malé Straně, které se zúčastnilo na čtyři tisíce lidí.

KDE SI UŽÍT MOZARTA?

Jedním z nejvhodnějších míst v České republice k poslechu Mozartovy hudby živě je Stavovské divadlo v Praze. Tady právě zažíval Mozart největší úspěch se svými operami Don Giovanni, Figarova svatba a La Clemenza di Tito, kterou složil pro korunovaci Leopolda II. V současnosti Stavovské divadlo nabízí ve svém současném repertoáru několik Mozartových oper a každoročně v lednu se zde také koná koncert „Mozartovy narozeniny“, na kterém pravidelně zní nejlepší a nejznámější Mozartova díla.

CO MOŽNÁ NEVÍTE O MOZARTOVI?

Jméno Amadeus znamená latinsky „boží láska.“, ale sám Mozart se jako Amadeus nikdy nepodepsal.

Přežil nemoci jako tyfus, těžký zápal plic a měl tvář zjizvenou od pravých neštovic, ze kterých se k překvapení všech zotavil při svém pobytu v Olomouci.

Pokud jde o jeho fyzický vzhled, Mozart měřil jen něco málo přes 150 centimetrů, byl hubené postavy, měl spoustu světlých vlasů a velké modré oči.

Traduje se, že Mozart napsal předehru k opeře Don Giovanni v den její premiéry, a to za pouhé tři hodiny.

Mozart byl někdy ve svém jednání nevyzpytatelný. Neměl v oblibě sopranistku Adrianu Ferrarese del Bene, považoval ji za arogantní. Zejména neměl rád její zvyk zaklánět hlavu při vysokých tónech dozadu, a naopak sklánět hlavu dopředu při nízkých tónech. Mozart toho využil a ve své opeře Cosi fan tutte napsal árii Come scoglio s neustálými změnami vysokých a nízkých tónů, což způsobilo, že Mozartova neoblíbená pěvkyně kývala hlavou „jako kuře na jevišti“, jak to komentoval v jednom ze svých dopisů.

Ondřej Lisztwan 5.P

BOHUMIL HRABAL (1914-1997)

Narozen v Židenicích, ale od svých 6 let žil v Nymburku.

Po roce studia na brněnském gymnáziu Hrabal hned v primě propadal z několika předmětů. Avšak v roce 1935 úspěšně zakončil studium dodatečnou maturitou.

Vystudoval taky Právnickou fakultu UK, ale bohužel jeho studium bylo přerušeno okupací.

Na konec však nebyl právníkem, vyzkoušel mnoho povolání, jako je písař na notářství, úředník, skladník, traťový dělník, výpravčí, pojišťovací agent a dokonce i balič papíru.

Spisovatelem se stal až roku 1963. Po roce 1970 nesměl několik let oficiálně publikovat, ale po krátkém sebekritickém prohlášení v časopise Tvorba mu bylo částečně pod dohledem cenzury dovoleno publikovat.

Bohumil Hrabal zemřel 3.února roku 1997. Oficiální zpráva tvrdí, že zemřel nešťastnou náhodou, kdy spisovatel při krmení holubů vypadl z okna v 5.patře nemocničního pokoje. Jeho přátelé však tvrdí, že mohlo jít o sebevraždu motivovanou bolestmi a depresemi.

Zvláštní je, že o úvahách o ukončení života skokem z 5.patra se zmiňuje již v roce 1989 v esejí Kouzelná flétna.

Charakteristika jeho tvorby:

Osobní vidění člověka

Většina jeho próz nemá souvislý děj (kromě Ostře sledovaných vlaků), jsou totiž

plynulým tokem jednotlivých, někdy nesouvisejících příběhů.

Nevyhýbá se erotice, černému humoru ani groteskním scénám.

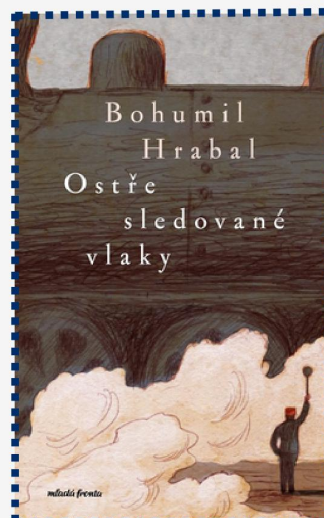

Díla:

OSTŘE SLEDOVANÉ VLAKY (1965)

Počet stran: 58

Děj se odehrává za druhé světové války, v době, kdy se lidské vlastnosti projevují stejně jako v době hlubokého míru, jenom jsou v konfrontaci s válečným děním lépe vidět. Vypráví příběh mladičkého eléva Miloše Hrmy, který na malé železniční stanici přes své milostné problémy dospívá na práh mužství...

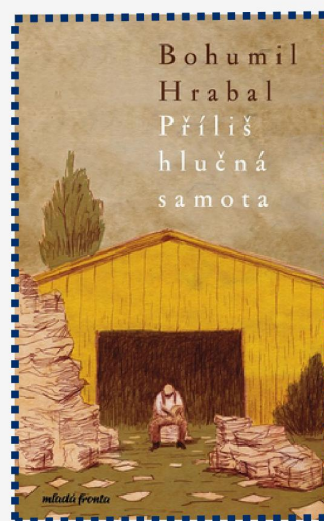

PŘÍLIŠ HLUČNÁ SAMOTA

(pozn. red.: Hrabal toto dílo napsal během sedmdesátých let. Oficiálně vydáno bylo však až roku 1989)

Počet stran: 98

Hrdina Příliš hlučné samoty, dělník ve sběrně starého papíru Haňta, pracuje pětatřicet let ve sklepní sběrně u staříckého lisu. Z hromad starého papíru zachraňuje vzácné knihy a shromažďuje je ve svém pokojíku, čte si v nich a tak je „proti své vůli vzdělán“. Celá novela je vlastně vnitřní Haňtův monolog, psaný sonátovou formou se spoustou stále se vracejících motivů. Čtenář se seznámí s Haňtovou první láskou Mančinkou i cikánkou Ilonkou, která zmizela v koncentračním táboře. Je svědkem každodenního zápasu s horami papíru i s nekonečnými džbány piva, vyslyší Haňtovy citace filozofů i jeho sny o důchodu, do kterého si odvede i vysloužilý mechanický lis. Práce je pro Haňtu rituál, balíky slisovaného papíru jsou umělecká díla, v jejichž útrobách se nacházejí poklady ducha. Moderní sběrna, kterou Haňta navštíví, jej děsí neosobností a sterilitou, nedovede si takovou práci představit, proto, když je přerazen do sběrně čistého papíru, kde již nebude moci objevovat krásné knihy, je zoufalý až k sebevraždě...

OBSLUHOVAL JSEM ANGLICKÉHO KRÁLE (1971)

Počet stran: 184

Od dvacátých do padesátých let prožívá svůj příběh od mládí snaživý a podnikavý muž, který touží po bohatství, po lásce a uznání ve své profesi a poznává život od vybrané společnosti a velkého světa po věznění a osamocení v opuštěném pohraničí, kde končí jako cestář. Existenciální téma autor nepojímá tragicky. Hlavnímu hrdinovi samota umožňuje oprostit se z touhy po majetku a uznání, zbavit se lpění na nich a dojít ke svérázně, prosté filozofii života, kde se hořkostí a samotou platí za požitek krásy a svobody.

Veronika Plasunová, 3.A

DVĚ JUNIORSKÉ SENZACE

České hokejové juniorské reprezentace přivezly z Mistrovství světa dvě medaile. Hokejisté do 20 let vybojovali bronzové medaile a naše juniorky do 18 let se mohou pyšnit dokonce medailemi stříbrnými.

Hokejisté podali velmi bojovný výkon, v základní skupině sice první zápas se Slovenskem prohráli 2:6, ale Norsko porazili vysoko 8:1 a nad švýcarským týmem zvítězili s dvou gólovým rozdílem 4:2. S Američany hráli velmi vyrovnaný zápas a rozhodovalo se tak až v nájezdech, ve kterých naši borci nakonec podlehl, a tak zápas skončil 3:4.

Ve čtvrtfinále se Češi utkali s Kanadou. Zápas začal velmi dobře, po první třetině vedli 2:0, ale Kanada v druhé třetině rychle vyrovnala na 2:2. Ve třetí třetině oba týmy bojovaly velmi vyrovnaně, Kanadáné měli hodně střel na branku, ale Michal Hrabal nepustil ani jednu. V 11. sekundě před koncem standardní hrací doby Jakub Štancel vystřelil na kanadskou branku a jeho střela, kterou tečoval kanadský obránce Oliver Bonk, skončila v kanadské síti. Český tým tak porazil Kanadu 3:2 a zajistil si postup do semifinále. Kanadské vystoupení na šampionátu tímto skončilo.

V semifinále se naše hokejová dvacítka utkala s domácími Švédy. Bohužel tento zápas se jim nepodařilo dovést do úspěšného konce a švédskému týmu podlehl 2:5.

Čechy tedy čekal zápas o bronz s Finy. Po prvních dvou třetinách český tým prohrával 2:5. Finové se cítili velmi sebevědomě a většina českých fanoušků již ztrácela naději. Češi si během třetí třetiny sice zlepšili skóre na 4:5 ale do konce zápasu zbývaly jen necelé tři minuty. Během posledních dvou minut se jim podařilo neuvěřitelným způsobem skóre otočit a střelit do finské branky ještě čtyři góly. Češi tak vyhráli nad finskou reprezentací 8:5 a z MS juniorů si odvezli nejen bronzovou medaili, ale také světový rekord za 4 nejrychleji vstřelené góly, které padly během pouhých 50 sekund. Dva z nich oddělovaly jen pouhé dvě sekundy. Nejlepším hráčem zápasu byl vyhlášen kapitán Jiří Kulich, který v tomto duelu vstřelil 2 branky a který se svým skvělým výkonem na šampionátu probojoval i mezi 5 nejlepších hráčů na tomto mistrovství.

České juniorky přivezly z MS juniorek do 18 let stříbrnou medaili a dostaly se tak poprvé v historii do finále. V základní skupině hrály s Finskem, kde prohrály 2:3. Kanadě podlehly 1:8, až nakonec přišla výhra s Německem 6:1. Ve čtvrtfinále porazily Švédky 4:2 a dostaly se tak do semifinále, kde se opět utkaly s Kanadou. Po předchozí těžké prohře Češky překvapily a zvítězily 4:2 a dostaly se do finále. Na Američanky sice již nestačily, prohrály s nimi 1:5, ale i tak si z Mistrovství světa odvezly krásné stříbrné medaile.

Zuzana Štěrbová, 3.P

Dne 5.1. 2024 se zúčastnily dvě trojice žáků ze sexty sbírky tří králů. Konkrétně se zapojil/a František Pudich, Matěj Urbanek, Antonín Musil, Barbora Wzientková, Tereza Slezáková a Karolína Merfortová, která nám tuto akci více přiblížila:

„Každá skupinka dostala dárečky od pořadatelek a tašku s věcmi, co jsme měli všichni rozdávat. Každý z nás dostal korunu a oblečení tří králů. Vzali jsme si telefonní číslo na pořadatelku, která nám kdykoliv přivezla věci na místo, kde jsme byli, pro případ, kdyby nám náhodou něco došlo. Kdykoliv jsme se mohli přijít na charitu ohřát, bylo tam i jídlo, které jsme si mohli vzít. Na cestu jsme spolu s vybavením dostali občerstvení a následně si vybrali oblast, kde se budeme pohybovat. Já jsem šla s holkami do školek. Ve školkách jsme vždy s holkami přišly a chodily jsme po jednotlivých třídách. S každou třídou jsme se vyfotily a zazpívaly si s nimi písničku. Děti dostaly bonbónek, a pak každý přispěl a hodil nějaké penízky do kasičky. Skončily jsme tak kolem dvanácté hodiny, když jsme měly svou práci hotovou.“
Tito studenti obdrželi poděkování a potvrzení o dobrovolnické činnosti.

Veronika Marcolová, 5.P

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

DĚNÍ VE ŠKOLE

Ve čtvrtek 25. ledna se třídy 1. A a 5. P zúčastnily dne zdraví. Programem tohoto dne byla přednáška o správném pečování o svůj chrup, kde měli možnost díky indikátoru plaku zjistit, kde jejich čištění zubů pokulhává, a přednáška o první pomoci. Studenti se tak dozvěděli něco nového a zopakovali si informace, které již znali, protože jak se říká, opakování je matka moudrosti. Nejčastější případy, kde je nutná první pomoc, si žáci mohli vyzkoušet. Prováděli resuscitaci, přenášeli zraněného, a zastavovali tepenné krvácení. Po těchto přednáškách se studenti přesunuli na zimní stadion, kde se vyřádili na ledu.

Veronika Marcolová, 5.P

INDIANA JONES A NÁSTROJ OSUDU (2023)

Psal se červen 2023 a já měl doma VIP vstupenku do Cinestaru a opravdu dlouho a poctivě jsem rozmýšlel, na jaký film ji využiju. Uvažoval jsem nad tím tak dlouho, až se její platnost začala chýlit ke konci. Nezoufal jsem, protože jsem věděl, že chvíli před tím, než propadne, vychází nový a zároveň poslední Indiana Jones. A tak jsem ji popadl a vyrazil jsem. Zabořil jsem se do té kožené sedačky, do pusy jsem průběžně dával popcorn, prokládal jsem ho coca-colou a sledoval jsem, jak páté dobrodružství archeologa v klobouku dopadne. Začalo to velmi slibně a já jsem si začal říkat, že veškeré mé obavy z výsledku filmu mohou vzít za své. Digitálně omlazený Indy kosil jednoho nepřítele za druhým, do toho mu hrála opět skvělá hudba Johna Williamse, při níž když si uvědomíte, že je to jeho poslední filmový soundtrack, tak je to něco víc než jen hudba, a celý film v oldschoolové atmosféře zábavně ubíhal. Tohle platilo zhruba do poloviny, pak jsem si na filmu začal všimnout mnohých chyb. Této sérii nikdy neprospívalo přílišné mluvení. Vadilo mi to i v předchozí části, ale tak nějak jsem měl pocit, že to zde bohužel pozvedli ještě o level výš. Záporáci, ačkoli se mohli zdát zpočátku velice silnými, se později ukázali jako banda opravdu slabých a nevýrazných záporáků, což zážitku ze snímku taky zrovna moc nepřidalo. Navíc nebyli vůbec rozpracovaní, což vlastně nejde říct o žádné postavě kromě Indyho, kterého už ale všichni znají z předešlých filmů. A postava Heleny byla ze všech nejdivnější. Jestli někdo pochopil její počínání, tak bych se s ním opravdu rád setkal, aby mi to vysvětlil. A to, co mě mrzí ze všeho nejvíc, je fakt, že tento film bohužel také podlehl trendu posledních asi 2 let - překombinovaný konec. Už i v Indiana Jones a království křišťálové lebky (2008) byl konec poněkud zvláštní a jaksi nekorespondoval s touto sérií. Nicméně závěr tohoto snímku byl tak přehnaný a podivný, že jsem v tom sále začal uvažovat, jestli jsem náhodou omylem nepřišel na nějakou parodii. Ten konec byl opravdu šílený a nebýt jistého sentimentu a schovávavosti, že je to přece jen poslední Indy, bylo by to jen za dvě hvězdy.

MÉ HODNOCENÍ: 55%
ČSFD HODNOCENÍ: 69%

JOHN WICK (2014)

Když jsem se s někým občas o této sérii bavil, bylo mi řečeno, že působí extrémně nepřesvědčivě, co se akce týče. Já sám jsem zhlédnutí Johna Wicka dlouho odkládal, nicméně včera jsem si řekl, že konečně nadešel čas to zapnout a přesvědčit se na vlastní oči, zda měly zlé jazyky pravdu. Neměly. Myšlenka, že se John Wick vydá vyvraždit polovinu ruské mafie kvůli zabitému psovi, sice může působit na první pohled nepřesvědčivě, ale není tomu tak. Jediné, co tady působí nepřesvědčivě, jsou některé dialogy, které jako jediný aspekt filmu hraničí s klišé, kterému se jednička Johna Wicka mistrně vyhýbá.

Zkrátka to opravdu není ten

klasický americký akčňák, který po zhlédnutí můžete zapomenout. Díky jednomu z nejlepších režisérů akčních filmů se z tohoto stává opravdu velkolepá akční jízda plná surové akce, která je opravdu poutavá a jak jsem již zmínil, vyhýbá se klišé obloukem. Občas se sice projeví nedotažený scénář a já sám bych ocenil trochu více rozpracovaný příběh. Film je však excelentní příklad špičkového akčního řemesla s výbornou kamerou, hudbou skvěle podtrhávající akční sekvence, zajímavým stylem střihu, který mě od začátku zaujal, a navrch ještě s několika nezapomenutelnými hláškami.

Ondřej Jan Volný I.A

MÉ HODNOCENÍ: 80%
ČSFD HODNOCENÍ: 77%
(253. NEJOBLÍBENĚJŠÍ FILM
DLE ŽEBŘÍČKU ČSFD)

DAMIEN RICE – I REMEMBER (2002)

Únor. Měsíc, ve kterém se kromě Hromnic nachází také Valentýn. Všichni tento den známe - svátek zamilovaných, svátek lásky, kdy se hodí koupit své drahé polovičce nějakou vkusnou květinu, a pak také něco sladkého či nějaký dárek. Láska se však nemusí vždycky vydařit. Svě o tom zřejmě ví i Damien Rice, v jehož prvním albu naleznete špičkový song I Remember.

Ačkoliv se to tak může zpočátku zdát, není to jen další průměrný lovesong. Za decentního doprovodu akustické kytary zpívá žena (v podání Lisy Hannigan), která nám zapěje o počátku své lásky. Tím, jak píseň v tento moment zní, dostává posluchač pocit, že se tento vztah vydařil. Ovšem potom začne kytara hrát trochu agresivněji. A ten dojem o vydařeném vztahu se rozpadne jako domeček z podtáček, který si stavíte v restauraci, dokud někdo nedrcne do stolu. Začne totiž zpívat muž. A my se dozvídáme, jaký byl tento vztah ve skutečnosti. Do toho začnou hrát i další nástroje a celá skladba se ze šťastně znějící mění na výtrysk absolutního zoufalství, beznaděje a neštěstí.

Pro ty, které tento song chytne, doporučuji ještě její živé provedení z koncertu BBC Four Sessions.

Ondřej Jan Volný 1.A

STUDIOVÁ VERZE

ŽIVĚ NA BBC FOUR SESSIONS

Úplněk

Vypnul jsem
topení, vlezl pod
peřinu,
z pohledu
na Měsíc
zdá se mi
na vteřinu,
že srpek
nad věží
je úplněk...

Ondřej Jan Volný 1.A

Redakce: Ondřej Jan Volný, Ondřej Lisztwan, Veronika Válková, Terezie
Kvonná, Veronika Marcolová, Zuzana Štěrbová, Veronika Plasůňová
Korektury: Romana Davidová